

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

Î N C H E I E R E

privind inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Nicolae Daniliuc împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii
Generale a Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei
Chișinău

(repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune)

împotriva deciziei din 29 mai 2025 a Curții de Apel Sud, sediul Comrat,

Dosarul nr. 2ra-614/25

PIGD Nr. 2-24043469-01-2ra-19092025

Recurs vădit neîntemeiat, conform art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă. Simplul dezacord al recurentului cu decizia instanței de apel, reiterarea argumentelor examinate de instanțele ierarhic inferioare nu constituie temei de casare.

Judecătoria Anenii Noi, sediul Central (jud. S. Pantaz)
Curtea de Apel Sud, sediul Comrat (jud. A. Mironov, D. Fugenjo, G. Colev)

8 octombrie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul declarat de Nicolae Daniliuc,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Diana Stănilă, *Președinte*,

Ana Cucerescu,

Gheorghe Stratulat, *judcători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 5 mai 2023, Nicolae Daniliuc a depus cerere de chemare în judecată împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Generale a Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău, solicitând repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor de judecată.

2. Reclamantul a indicat că, la 15 octombrie 2019, s-a adresat Procurorului General al Republicii Moldova cu o plângere penală, prin care a solicitat începerea urmăririi penale în privința judecătorului Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, Alexandru Mardari, pentru pretinsa săvârșire a infracțiunii prevăzute de art. 339 din Codul penal.

3. Reclamantul a susținut că plângerea sa nu a fost examinată în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală. La 25 octombrie 2019, Procuratura Generală i-a comunicat un răspuns prin care a constatat lipsa temeiurilor pentru intervenția procuraturii. La 13 noiembrie 2019, Nicolae Daniliuc a contestat acest răspuns la procurorul ierarhic superior, iar la 20 noiembrie 2019 i-a fost comunicat un răspuns prin care s-a menținut poziția exprimată anterior.

4. La 9 decembrie 2019, Nicolae Daniliuc a contestat acțiunile procurorilor în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, din 13 august 2020, plângerea a fost respinsă ca neîntemeiată. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 7 octombrie 2020, recursul declarat împotriva acestei încheieri a fost declarat inadmisibil.

5. Reclamantul a susținut că autoritățile nu au investigat efectiv faptele denunțate și că aceste acțiuni și inacțiuni i-au cauzat prejudiciu moral. Acesta a solicitat încasarea în mod solidar de la pârâți a sumei de 50 000 euro cu titlu de prejudiciu moral și a sumei de 20 000 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

6. Prin hotărârea Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central, din 27 mai 2024, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

7. La 26 iunie 2024, Nicolae Daniliuc a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea integrală a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

8. Prin decizia Curții de Apel Sud, sediul Comrat, din 29 mai 2025, apelul declarat de Nicolae Daniliuc a fost respins și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central, din 27 mai 2024.

9. Instanța de apel a reținut că normele constituționale și internaționale invocate de apelant reglementează în mod general drepturile persoanei, însă acestea nu justifică, prin ele însele, angajarea răspunderii patrimoniale a autorităților publice.

10. Totodată, instanța de apel a examinat pretențiile reclamantului prin prisma art. 2006 din Codul civil și a constatat că dezacordul acestuia cu acțiunile organelor procuraturii și cu actele judecătorești pronunțate nu generează, prin el însuși, răspunderea patrimonială a statului.

11. Instanța de apel a mai reținut că nu a fost constatată o încălcare a dreptului lui Nicolae Daniliuc la examinarea plângerii penale și că în privința acestuia nu au fost identificate acțiuni de constrângere, vătămare sau alte acțiuni ilegale prevăzute expres de lege care să poată constitui temei pentru acordarea despăgubirilor solicitate.

12. De asemenea, instanța de apel a constatat că situația invocată de reclamant nu se încadrează în cazurile prevăzute de Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, simplul dezacord cu actele procesuale emise de procuratură și de instanțele judecătorești nefiind suficient pentru angajarea răspunderii statului.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

13. La 25 august 2025, Nicolae Daniliuc a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Sud, sediul Comrat, din 29 mai 2025, solicitând declararea admisibilității recursului, admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

14. Recurentul a susținut că instanțele ierarhic inferioare au aplicat nejustificat Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, deși acesta nu și-a întemeiat acțiunea pe prevederile legii respective. Instanțele au modificat cadrul juridic al acțiunii formulate.

15. Nicolae Daniliuc a mai invocat că instanța de apel nu ar fi răspuns motivelor formulate în apel și a reiterat argumentele referitoare la aplicarea art. 274 din Codul de procedură penală și la lipsa unei ordonanțe motivate de refuz în pornirea urmăririi penale.

16. Recurentul a afirmat că hotărârea primei instanțe și decizia instanței de apel sunt arbitrare, se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor și că interpretarea legii dată de instanțe este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție.

17. La 24 septembrie 2025, Judecătoria Chișinău a depus referință asupra cererii de recurs prin care a solicitat declararea recursului ca inadmisibil, invocând caracterul vădit neîntemeiat al acestuia și faptul că argumentele formulate au fost deja examinate de instanța de apel.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

18. Articolul 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

19. Articolul 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.”

20. Articolul 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

21. Articolul 433 alin. (1) lit. f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

f) recursul este vădit neîntemeiat.

(2) Recursul declarat în temeiul art. 432 alin. (1) lit. e) nu poate fi declarat inadmisibil în temeiul alin. (1) lit. e) din prezentul articol.”

22. Articolul 440 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

23. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, Completul de judecată reține că dispozitivul deciziei Curții de Apel Sud, sediul Comrat a fost pronunțat în ședință publică la 29 mai 2025, iar decizia motivată a fost expediată participanților la proces la 16 iulie 2025 (f.d. 196). În aceste condiții, recursul declarat la 25 august 2025 este depus în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

24. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că, potrivit art. 442 din Codul de procedură civilă, instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii contestate în limitele invocate în recurs, prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432.

25. În speță, Nicolae Daniliuc invocă, în esență, temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. a) și e) din Codul de procedură civilă, susținând că interpretarea legii din decizia contestată ar fi contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție și că decizia ar fi arbitrară ori s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

26. Cu privire la temeiul prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă, completul de judecată reține că recurentul se limitează la afirmația potrivit căreia interpretarea legii din hotărârile contestate ar fi contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție.

27. Recurentul nu a făcut trimitere la o hotărâre sau o orientare jurisprudențială concretă a Curții Supreme de Justiție de la care instanța de apel s-ar fi îndepărtat și nici nu explică în ce constă contradicția pretinsă dintre raționamentul deciziei contestate și jurisprudența Curții Supreme de Justiție. Simpla invocare a acestui temei de recurs, fără o argumentare corespunzătoare, nu este suficientă pentru admiterea recursului.

28. Nici invocarea art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă nu este susținută prin argumente care să releve caracterul arbitrar al deciziei contestate sau o apreciere vădit nerezonabilă a probelor. Recurentul nu individualizează probele

care ar fi fost apreciate în mod vădit nerezonabil și nu demonstrează în ce mod o asemenea apreciere ar fi determinat soluția pronunțată.

29. Contrar susținerilor recurentului, instanța de apel a examinat argumentele referitoare la modul de soluționare a plângerii penale. Aceasta a constatat că plângerea adresată Procuraturii Generale a fost examinată, că răspunsul procurorului a fost contestat la procurorul ierarhic superior și, ulterior, în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală, iar prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, din 13 august 2020, plângerea lui Nicolae Daniliuc a fost respinsă ca neîntemeiată.

30. În acest context, argumentul recurentului potrivit căruia lipsa unei ordonanțe motivate de refuz în pornirea urmăririi penale ar demonstra existența unei bănuieli rezonabile privind săvârșirea infracțiunii nu este apt să răstoarne concluziile instanței de apel. Lipsa actului procesual invocat de recurent nu echivalează, cu constatarea existenței unei infracțiuni și nici cu stabilirea unei fapte ilicite care să genereze dreptul la repararea prejudiciului moral.

31. De asemenea, chestiunile ce țin de legalitatea actelor sau inacțiunilor procurorului și de respectarea regulilor privind pornirea urmăririi penale sunt supuse mecanismelor de control prevăzute de legislația procesual penală. În speță, recurentul a utilizat mecanismul prevăzut de art. 313 din Codul de procedură penală, iar plângerea sa a fost examinată de instanța competentă.

32. Referitor la susținerea recurentului potrivit căreia instanțele ar fi modificat temeiurile juridice ale acțiunii prin examinarea cauzei prin prisma Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, completul constată că aceasta este neîntemeiată.

33. Instanța de apel nu a modificat pretențiile reclamantului și nici circumstanțele de fapt pe care acesta și-a întemeiat acțiunea. Instanța a verificat dacă circumstanțele invocate de reclamant sunt susceptibile să angajeze răspunderea patrimonială pentru preținsele acțiuni ilegale ale procuraturii și instanțelor judecătorești și a analizat normele juridice incidente raportului litigios.

34. Prin urmare, aplicarea și analiza normelor juridice incidente circumstanțelor invocate în acțiune nu poate fi echivalată cu modificarea obiectului sau a circumstanțelor de fapt ale cererii de chemare în judecată.

35. Completul de judecată mai reține că instanța de apel a oferit un răspuns suficient asupra chestiunilor esențiale pentru soluționarea litigiului. Aceasta a explicat de ce simplul dezacord al reclamantului cu răspunsurile procuraturii și cu soluțiile instanțelor judecătorești nu generează răspunderea patrimonială pretinsă și de ce circumstanțele invocate nu demonstrează existența unei ilegalități care să justifice acordarea despăgubirilor.

36. Invocarea în recurs a prevederilor Constituției Republicii Moldova, Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale și a altor instrumente internaționale, fără identificarea unei încălcări concrete care să rezulte din decizia instanței de apel, nu demonstrează existența unui temei de casare prevăzut de art. 432 din Codul de procedură civilă.

37. Celelalte afirmații ale recurentului, inclusiv aprecierile generale referitoare la activitatea sistemului judecătoresc, a procuraturii și a altor autorități publice, nu constituie critici de legalitate a deciziei contestate și nu au relevanță pentru verificarea admisibilității recursului în prezenta cauză.

38. În realitate, prin argumentele formulate, recurentul își exprimă dezacordul cu soluția instanței de apel și urmărește o nouă examinare a circumstanțelor care au stat la baza litigiului și adoptarea unei soluții conforme propriei sale aprecieri asupra faptelor.

39. O astfel de conduită procesuală, concretizată prin reiterarea susținerilor formulate anterior, fără o critică reală și punctuală a raționamentului instanței de apel, conduce la concluzia că recurentul nu a prezentat argumente apte să demonstreze existența unui temei de recurs în sensul art. 432 din Codul de procedură civilă.

40. Simplul dezacord al recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie temei pentru casarea acesteia.

41. În aceste circumstanțe, completul de judecată constată că recursul declarat de Nicolae Daniliuc este vădit neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil.

42. Din aceste motive, în conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de Nicolae Daniliuc.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Diana Stănilă

Judecători

Ana Cucerescu

Gheorghe Stratulat